

عنوان مقاله:

محور مقاله: کیفیت خاک و مدیریت پایدار خاک- اثر کاربری مختلف بر بعضی از ویژگی های خاک بر کیفیت خاک در مناطقی در اطراف سد زاینده رود در استان اصفهان

محل انتشار:

شانزدهمین کنگره علوم خاک ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسندگان:

ماندانا آذرنگ - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه علوم خاک دانشکده کشاورزی، دانشگاه صنعتی اصفهان

محمدعلی حاج عباسی - استاد گروه علوم خاک دانشکده کشاورزی، دانشگاه صنعتی اصفهان

مهديه السادات علوی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه علوم خاک دانشکده کشاورزی، دانشگاه صنعتی اصفهان

خلاصه مقاله:

مطالعه تاثیر کاربری زمین بر شاخص های کیفیت خاک، امکان شناسایی روش های مدیریتی پایدار و به تبع آن پیشگیری از تخریب فزاینده این منبع طبیعی غیر تجدید شونده را فراهم می کند. نوع کاربری زمین یکی از مهم ترین عوامل موثر بر وضعیت پایداری خاک است. در این پژوهش اثر چهار کاربری مختلف بر بعضی از ویژگی های خاک از جمله پایداری خاکدانه، آبگریزی و ماده آلی بر کیفیت خاک در مناطقی در اطراف سد زاینده رود در استان اصفهان بررسی شد. بدین منظور، در مجموع 64 نمونه خاک، از دو عمق صفر تا 5 و 20-5 سانتی متری از کاربری های قرق، باغ بادام، منطقه چرای شدید و متوسط از اراضی اطراف سد زاینده رود تهیه شد. نتایج نشان داد بین کاربری های مختلف مقدار آبگریزی خاک تفاوت معنی داری وجود ندارد اما برای پایداری خاکدانه ها و ماده آلی این تفاوت ها معنی دار می باشد. ماده آلی در کاربری باغ بیشتر از سایر کاربری ها بود و دلیل آن می تواند کود دهی و تجزیه لاشبرگ گیاهی باشد. پایداری خاکدانه و آبگریزی در کاربری چرای شدید بیشتر از سایر کاربری ها بود که دلیل آن ممکن است اثرات فشرده گی توسط سم احشام باشد که باز به دلیل کم بودن ماده آلی اولیه در این کاربری خاکدانه ها متلاشی و به ذرات ریزتری تبدیل شده است. نتایج بدست آمده از آبگریزی با روش زاویه تماس نشان داد که خاک منطقه مورد مطالعه به دلیل داشتن زاویه تماس بین صفر تا 90 درجه به عنوان خاک های آبگریز زیر بحرانی شناخته شدند. به طور کلی هر چه مقدار زاویه تماس آب با خاک بیشتر باشد خاک آبگریزتر است.

کلمات کلیدی:

کیفیت خاک، تغییر کاربری اراضی، پایداری خاکدانه، آبگریزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1026746>

